

KORKU ÜSTÜNE

Korku; -özellikle son zamanlarda- çok tanıdık, çok fazla deneyimlediğim, aşına olduğum bir duygu oldu benim için. Dürüst olmak gerekirse, korktuğum çoğu şeyden neden korktuğumu da anlamıyorum ama korkuyorum işte. Bazen kaçıyorum korkularımdan köşe bucak: insanlardan korkuyorum bazen, ne evden ne sınıftan çıkıyorum zorunda kalmadıkça. Bazen de dona kalıyorum korkudan. Panikliyorum, beynim duruyor. Mesela matematik yarışması oldu, ben de kendime olan azıcık güvenle çıktım sahneye yarışmacı olarak. Ama kaygı barajları yıkıldı birden, gözüne ışık tutulmuş bir tavşan gibi kaldım öyle. Hiçbir şey yapamaz durma geldim bir anda.

Montaigne de bundan bahsediyor korku üstüne olan denemesinde. “Korku kimi zaman topuklarımıza kanat takar, kimi zaman da ayaklarımızı yere çiviler...” Korku, en güçlü duygumuz ve içgüdümüzdür. Bizi hayatta tutma amacı olsa da bazen sonumuzu hazırlayabilir. Bu yüzden korkuya yenik düşmemeli, tam tersine üstüne gidip onu bize engel olamayacak bir konuma düşürmeliyiz.

Ancak onun efendisi olursak asıl potansiyelimiz korku uykusundan uyanır ve hedeflere ulaşmamızı engelleyen en büyük engel kalkmış olur.

HAZ E - Işıl